

'T NIEUWS DER WEEK zaterdag 16 Januari 1932

Lijkplechtigheden van den Z.E.H. Deken Lamotte.

Bij menschengeheugen hebben er te Herck-de-Stad nooit lijkplechtigheden plaats gehad als deze, welke alhier verleden Maandag te beurt vielen aan zaliger den Z.E.H. Deken Lamotte. Nooit zag men algemeener deelneming. Nooit zag men zulken overgrooten toeloop van vrienden en kennissen, die een laatste hulde wilden brengen aan een dierbaren overledene. De Eerw. H. Kapelaan Geurden had de noodige maatregelen getroffen om de orde zooveel mogelijk te onderhouden. Te 10 $\frac{1}{4}$ uur ging een talrijke stoet geestelijken, allen in rokkelijn, met den Celebrant het lijk afhalen, dat gedragen werd door leden van de broederschap van het Allerh Sakrament.

Na de vigiliën werd het H. Misoffer opgedragen door den Z.E.H. Giot, pastoor te Halen, met als diaken den E.H. Nijs en onderdiaken den E.H. Silverijser: ceremoniemeester E.H. Heeser; cantores: E.E.H.H. Adan, Clijsters en Weyens.

Op het Hoogkoor hadden plaats genomen: Mgr Simenon, groot-vicaris, afgevaardigde van Z.D.H. Mgr den Bisschop van Luik, en den Wel Ed. Heer Verwilghen, gouverneur der provincie Limburg, en zijn secretaris, heer Droogmans.

Hadden plaats genomen in het gestoelte Evangeliekant: E.E. H.H. Mertens, Leën, Goldstein en Peters; Epistelkant: E.E.H.H. Ramaekers, Janssen, De Kock en Dekkers.

Rond de lijkbaar hadden plaats genomen van voor links de E.H. Verjans, pastoor te Zelck (Halen) als afgevaardigde van de priesters van het Dekenaat; rechts de Z.E.H. Hendrix, deken te Hasselt. Links achter de heer Warnants, burgemester; rechts de heer Eug. Tips, kerkmeester.

Werden opgemerkt de aanwezigheid van tientallen priesters, waaronder de Z.E.Heeren Dekens van St. Truiden Tongeren, Beeringen, Vlijtingen, Peer. De Z.E.H. Nulens, geestelijk opziener van het onderwijs; E.H. Michiels bestuurder van het Jozefcollege te Hasselt; E.H. Boes, bestuurder van het Seminarie te St.-Truiden; de Eerw. Heeren Bestuurders der colleges van Beeringen en Peer; E. Pater Juul van het klooster der Minderbroeders te St.-Truiden. en zoovele andere.

Verder bemerkten wij nog onze afgevaardigden van Senaat, Kamer en Provincie. De toeloop van deelnemers was zoo groot dat zeggens de helft geen plaats vond in de kerk. De offer duurde nog geruimen tijd voort, toen de lijkdienst geëindigd was. Eindelijk kon de Z.E.H. Hanssen, pastoor van Schakkebroek, de kansel beklimmen, om lezing te geven der roerende lijkrede die wij hier laten volgen:

Z.E.H. Hanssen, pastoor van Schakkebroek

MONSEIGNEUR, GEACHTE FAMILIE en VRIENDEN, EERWAARDE HEEREN,

Wij zijn hier samengekomen om een laatste betuiging te geven van waardeering, liefde en genegenheid eerbied en dankbaarheid aan onzen Z.E. Deken Alf. Lamotte, dien de Heer zoo schielijk uit ons midden heeft weggenomen. Samen hebben wij het H. Sakrifisie voor zijn zielerust opgedragen en gebeden voor hem geXXXX omdat wij geloof hebben in het eeuwig leven geloof in de gemeenschap der heiligen, geloof in de oneindige barmhartigheid Gods, die door Zijn alwetendheid al de gebeden van dezen dag, en al onze toekomstige gebeden reeds opgenomen heeft in de weegschaal der verdiensten en voldoeningen toen hij zijn dienaar zoo plotseling tot zich heeft geroepen. Wij zullen vandaag geen ijdel lof spreken, dien hij in zijn leven niet zocht en die hem nu niet baten kan. Laten we liever in eenvoud en waarheid zijn schoon leven overschouwen, aan zijn beminnelijke persoonlijkheid terug denken om ons te troosten, uit zijn schielijken dood een laatste waarschuwing van hem zelve onthouden, en in zijn heilig en voorbeeldig priesterleven een voorbeeld vinden dat ons tot navolging moge aanmoedigen.

Alfons Lamotte werd den 9 Januari 1871 geboren te Jesseren uit een eerzamen, dóórkristelijke familie, die het groot voorrecht genoot haar twee zonen aan de H. Kerk tot priesters te geven. Zijn ouderen broeder, den Z.E.H. Heer Kan. August Lamotte, navolgende, kwam hij als student in het College te Beerigen en later in de Kleine Seminaries van St.-Roch en Sint-Truiden.

Met het gebed eener diep-godvruchtige moeder, met de leiding van zijn geestelijke opvoeders ontstond in zijn edelmoedig hart de verheven neiging zich te wijden aan het heil der zielen. Alzoo bracht hij in het Groot Seminarie de waarborg van zijn kristelijke eerste opvoeding, de vereischte gaven van hart en geest en zijn edelmoedige medewerking met die zon van Gods genade, die straalt over elke jongelingsziel die van goeden wil is.

Nog eer hij volledig zijn Theologische studiën had beëindigd, werd hij, als diaken, in 1895 door Mgr Doutreloux zaliger, tot leeraar benoemd in het College van Peer en het volgende jaar ontving hij de H. Priesterwijding.

14 jaren lang wijdde hij zich aan de opvoeding der jeugd, en hij had het geluk een groot aantal zijner leerlingen ook den weg te zien kiezen naar het altaar des Heeren.

Aanzienlijk wad het goede dat hij als leeraar verrichtte onder de studeerende jeugd. In ieder onderwijsgesticht, dunkt me, is er altijd een of ander leeraar die grooten invloed uitoefent op de studenten; één man tot wien de leerlingen opzien met ontzag; die om zijn geleerdheid, zijn karakter, zijn kennis van het jonge menschenhart het algemeen vertrouwen wint; een die de wankelaars weet op te beuren, die de goede gemoedsdriften weet te leiden en af te richten naar een hoger doel; een leidsman die in de jeugdige harten de kiem van een ideaal weet te prenten, die een richtlijn weet te trekken voor het latere leven; een leeraar die jaren lang blijft voortleven in onze herinneringen, terwijl al de anderen verloren zijn gegaan in de vergetelheid. Zulk een man, zulk een invloedrijk leeraar was professor Alfons Lamotte, en mijn herinneringen uit eigen studententijd zeggen me nog hou zijn oud-leerlingen met eerbied en dank en genegenheid spraken over hem; en de tegenwoordigheid hier van een talrijke schaar oud-studenten en oud-leeraars van het College van Peer bewijst genoeg wat diepen indruk hij liet en wat goed hij deed. En te Peer wad de Eerw. Heer Lamotte niet alleen leeraar, maar ook wijdde hij zich lange jaren aan den parochialen dienst als kapelaan en wist door zijn zielenijver, zijn edel karakter, zijn geestelijke welsprekendheid en genegenheid van allen te winnen. In 1909 was door de zorgen van den Z.E.H. Deken Van Venckenray, zijn voorganger, te Schakkebroek een nieuwe kerk gebouwd en Mgr Rutten

zaliger gelastte den E.H. Lamotte met het bestuur der nieuwe parochie, die toen reeds een aanzienlijk getal inwoners telde.

Vroeger waren die mensen, zonder school, zonder verkeerswegen, tamelijk verwaarloosd, en terwijl 's Zondags 's morgens een aantal de parochiekerk van Herck-de-Stad bezochten, waaierden de anderen uit naar omliggende dorpen en velen, helaas, hadden wegens de groote afstanden het regelmatig bijwonen der Zondagsmis vergeten.

De Eerw. Heer Lamotte wist deze verstrooide kudde samen te trekken in het huis van God en van allen: in de parochiekerk. Door zijn milddadigheid, zijn minzamen omgang met arm en rijk, wist hij de parochianen dien geest van saamhoorigheid in te prenten die onontbeerlijk is voor een bloeiend parochieleven. Zijn vrome godsvrucht, zijn trouwe katechismuslessen, zijn woord vol zalving en welsprekendheid kon al zijn parochianen omvoren tot ieverige kristenen. Allen dragen hem nu nog in hun hart omdat hij de vriend was van den arme en een vader voor allen.

De kerk, die hij naakt ontving, voorzag hij van meubelen, en de parochie richtte hij volledig in met broederschappen en geestelijke vereenigingen voor mannen en vrouwen, zodat hij er in waarheid een modelparochie van maakte. Voor degenen die in een stel prachtig gehouden parochieboeken en registers zijn organisatiegeest, zijn onverdroten werkzaamheid en zijn heiligen zielenijver hebben kunnen nagaan, voor die is het geen wonder, dat in 1923, bij het smartelijk overlijden van de Z.E.H. Deken Van Venckenray de keus der bisschoppelijke overheid viel op dezen model-pastoor, opdat hij als Pastoor-Deken van Herck-de-Stad in een aanzienlijker parochie zijn heilige zending zou vervullen en de volle maat van zijn iever en z'n bekwaamheid zou kunnen geven als leider en voorbeeld der geestelijkheid van dit Dekenaat.

Beminde Parochianen van Herck-de-Stad, hetzelfde goed dat hij elders deed, dat heeft hij ook onder u gesticht. En daarom ook hebt gij hem geëerd en liefgehad.

Hij was in uw midden gekomen als man van den vrede, omdat hij kwam als man van God. Wij treuren met u omdat gij een goeden vader ten grave draagt, een vader die uwe zorgen en kommer en uwe vreugde heeft gedeeld en die u allen innig heeft bemind om de zaligheid uwer zielen.

Hoe dikwijls heeft hij mij zijn vrees en medelijden gezegd over uwe arme zieken. Hoe dikwijls heeft hij mij in de eenvoudige goedheid van zijn hart gesproken over uwe lieve kinderen. Uit de levende wateren des doopsels heeft hij hun zielen doen opstaan voor het boven natuurlijk leven. Voor U allen heeft hij elken Zondag het H. Misoffer opgedragen en het brood der engelen uitgereikt opdat gij het voedsel zoudt ontvangen dat u bewaart voor het eeuwig leve. Aan hem hebt gij in stilte de droefhden en de zwakheden van uw hart toevertrouwd en uw zieleleed heeft zijn bemoedigend woord verzacht en den last van uw geweten heeft het Almachtige Kruisteeken der H. Absolutis van Uw hart afgenomen. Zoovelen onder u heeft hij tot een gelukkig echteleven vereenigd. Uwe dierbare dooden hebt gij aan zijne gebeden toevertrouwd om hen kristelijk ter aarde te bestellen. Onverpoosd heeft zijn onderwijzend en opwekkend woord over u geklonken om u in geloof te onderrichten, om u het goede te leeren doen en het kwade vluchten. Met hoeveel welsprekendheid heeft hij u ingeprent de godsvrucht tot de H. Eucharistie en tot Jezus' H. Hart. Hoe heeft hij van u willen maken trouwe dienaars van Maria, die hij zelf zoo kinderlijk vereerde en wier lof hij zoo dikwijls mocht uitspreken. Denkt nog hoe menigmaal en met wat vreugde hij de bedevaart leidde naar Haar genadeoord te Lourdes. Vrijmoedig heeft hij u gewaarschuwd tegen de gevaren en valsche leerstellingen dezer eeuw. Met aandrang heeft hij u gesmeekt de zonde te vluchten die den dood brengt in de ziel. Vrees en afschrik heeft hij u ingeboezemd voor het schrikbaar lot van den zondaar, die onverwacht, zonder voorbereiding, gegerepen wordt door de hand des doods.

Wees bereid, mijne broeders, zoo roept hij u dien Driekoningendag 's morgens nog toe, als God tot hem komt gelijk een dief in den nacht. Voorzeker, hij kende sinds lang den

verzwakten toestand van zijn hart en hij sprak soms zijn verwachting uit dat hij wel plots kon komen te vallen: maar dat zijn overlijden zóó zou gebeuren in dien donkeren morgen, terwijl hij zich gereed maakte om naar de kerk te gaan: dat hij maar alleen den tijd zou hebben om nog eens op de knieën neer te zinken, dat zal hij niet hebben vermoed.

Zoo is dan zijn dood schielijk geweest, maar Goddank, hebben wij allen gedacht, dat de goede God wederom eens een voorbeeld heeft gekozen bij dengene die door zijn vroom en godminnend leven het best was voorbereid om voor Gods rechterstoel te verschijnen: bereid om weer als een trouwe dienaar de dagtaak te aanvaarden, die zwaar viel aan zijn verzwakte gezondheid; bereid om dien dag wederom zij morgenmeditatie te doen, waartoe hij ons ook door zijn woorden wist aan te sporen; bereid om 't H. Sakrifcie der mis wederom in alle vurige godsvrucht op te dragen, waardoor hij ons allen stichtte, als wij het altaar omringden. Parochianen van Herk-de-Stad, gij verliest in den Z.E.H. Alf. Lamotte een goeden herder, maar wij, zijn geestelijke medewerkers van dit Dekenaat, wij verliezen allen in hem een goeden vriend. In zijn leven was hij voor ons eerder een vriend dan wel een overste; zijn eenvoud, zijn goeden hart maakte dat wij in hem zagen niet zoo zeer den vertegenwoordiger van de geestelijke overheid, maar wel den weerschijn van de vaderlijke goedheid zijner Excellentie onzen Hooggeëerden Bisschop. Hij was voor ons een gewisse leidsman, die nooit een vraag aangaande ons H. Ministerie zonder antwoord liet; zóó was zijn studieijver dat hij ons allen met zijn uitgebreide kennissen en rijke ervaringen kon terzijde staan.

Voor elke onzer parochies was hij begaan met al wat kerk en zielenheil aanging en elk onzer had hij vaderlijk lief. Maar beter dan wij het kunnen uitdrukken zegde het de onmiddellijke vertegenwoordiger van Mgr den Bisschop toen hij het droeve nieuws van zijn dood ontving: "het Bisdom heeft een zijner beste Dekens verloren."

Hoe gaarne zouden wij nog zijn vriendelijke gulhartigheid herinnerd hebben, die ons bij hem van ganscher hart en ongedwongen deed thuis zijn als hij ons om zijne tafel vereenigde. Dat geluk genoten wij nog twee dagen voor zijn dood, toen de voorzienigheid het zoo schikte dat hij schielijk wegging, maar toch niet zonder ons den troost te laten, nog eens allen, pastoors en kapelaans, een onbezorgden opbeurenden namiddag bij onzen goeden vader en vriend te mogen doorbrengen.

Hoe gaarne zouden wij ook lang nog spreken en willen hooren spreken over zijn hoogstaande persoonlijkheid, zijn bijmoedig, optimistisch karakter, zijn schalksheid zijn minzamen omgang. Hoe gaarne zouden wij wijzen op zijn alzijdige ontwikkeling, niet alleen als priester maar als mensch, als kunstminner, als beoefenaar van letterkunde, geschiedenis en folklore. O hoe gaarne zouden wij verballen van zijn stille werking, een gansch leven lang, voor de geestelijke opstanding van zijn volk dat hij zocht te verheffen door meer beschaving, meer kunstzin en vooral meer godsdienstigheid. Beter dan wij het kunnen zal dit gedaan worden in kringen waar zijn welsprekend woord klonk, en in tijdschriften die een geleerd en regelmatig medewerker hebben verloren. Laten wij liever dan dit alles luisteren naar den brief van Mgr den Bisschop; in zijne medelijden een bemoedigingen troost vinden, in zijn verheven woorden de gevoelens putten, die passen in dezen droevigen oogenblik

BRIEF VAN ZIJNE EXELLENTIE MGR DEN BISSCHOP VAN LUIK

DIERBARE GELOOVIGEN

Hoe was ik gisteren pijnlijk getroffen door he bericht van den schielijken dood van den Zeer Eerwaarden Heer Deken van Herck-de-Stad!

Niets kon mij dien slag doen voorzien, en de ouderdom van den Eerwaarden Heer Lamote evenals zijn gezondheidstoestand lieten ons nog op menig jaar vruchtbaar priesterwerk rekenen.

De Heer heeft er anders over beschikt en nog in vollen arbeid en werklust roept Hij zijnen vromen dienaar terug tot zich en tot het hooge loon van zijn vele en groote verdiensten. Gelaten buigen wij het hoofd voor Gods raadbesluiten en zeggen: de Heer had hem ons geschonken, de Heer neemt hem ons weer; zijn heilige wil geschiede, zijn heilige nam zij gezegend! Doch de Heer verbiedt ons niet te treuren om den dierbaren afgestorvene, met zijn familie, zijn confraters, vooral die van zijn dekanaat, zijn talrijke vrienden, zijn parochianen van Herck-de-Stad.

Veel toch verliezen wij door het afsterven van den Z.E.H. Deken. Hij was een zeer verdienstelijk man met schranderen geest en gulden hart, hij was gewetensvol in het vervullen van plicht en ambt, voorzichtig in zijn optreden, wijs in raad en daad, vriendelijk in zijn omgang, doch bij dit alles en boven dit alles was hij een vroom en deugdzaam priester, een man van gebed, een goede herder voor de hem toevertrouwde kudde.

Veel goed heeft hij in zijn priesterarbeid verricht, hier voral waar hij zijn laatste jaren werkzaam was, waar hij er zoovelen door woord en daad onderwezen, gesteund en gesticht, en op den goeden weg geleid heeft. In vereering en liefde zullen wij zijn aandenken bewaren, zijne lessen trouw onderhouden uit dankbaarheid voor hem bidden, betrouwend dat hij zelf reeds voor ons bij den Heer ten beste spreekt, en ons opwacht in het huis van God, waar wij eens allen hopen samen vereenigd te zijn.

(get.) Louis-Joseph
Bisschop van Luik.

Na het zingen van het “Libera” werden dan de stoffelijke overblijfselen van den Z.E.H. Deken naar de laatste rustplaats overgebracht, voorafgegaan van al de schoolkinderen, de Harmonie St. Cecilia, een groote schaar priesters en gevolgd van eene ontelbare menigte. Bij het graf werden nog volgende lijkredenen uitgesproken:

Van wege het Kerkbestuur, door den heer Is. Weyens:

MONSEIGNEUR, EERWAARDE HEEREN, MIJNHEEREN,

Een harde slag trof ons allen op het feest van Driekoningen. Gisteren nog vol leven, en heden, bereid om zijn priesterambt te gaan vervullen, treft hem de onverbiddelijke dood. E.H. Deken Lamotte wordt schielijk aan de liefde zijner parochianen ontrukkt.

Zooals ik het genoeg had in 1925 den Z.E.H. Deken te verwelkomen, zoo valt mij thans den droeven plicht te beurt om hier, in naam van den Kerkraad van Herck-de-Stad "St.-Martinus" een laatste vaarwel toe te sturen.

Nog kort geleden mochten wij allen van hem zijn hartelijksten nieuwjaarswensen ontvangen. Slechts korte jaren heeft Z.E.H. Lamotte als pastoor-deken hier zijn priesterambt mogen volbrengen, maar toch moeten wij hem hulde brengen voor het goede dat hij gedurende die jaren hier heeft gesticht.

Toen de Z.E.H. Lamotte hier als pastoor-deken werd aangesteld, was hij geen onbekende meer voor ons. We kenden reeds zijn nederigen priesterijver en zijn hoogstaand kunstgevoel en hoopten dan ook et zulk een leider met goeden uitslag aan het onderhoud en versiering van het huis Gods te kunnen arbeiden. En onze hop werd niet teleurgesteld.

Kort was helaas de spanne tijds dat de diepbetreurde overledene in ons midden vertoefde maar veel heeft hij volbracht, wat hem groot zal maken in de oogen des Heeren.

Reeds van in den beginne af gaf hij ons ontelbare blijken van zijn helder uitzicht en noesten ijver voor het dagelijksch onderhoud der kerk.

Maar daarmee kon zijn fijngevoelige kunstenaarsziel zich niet tevreden stellen. Kunstenaar als hij was, wil hij den Grooten Wereldscheper en Oppersten Kunstenaar, een huis geven, Hem waardig.

't Was dan ook onder zijn leiding dat het plan werd opgevat onze parochiekerk in een gansch nieuw en smaakvol kleed te steken en ze te maken tot een waardig huis van den Heer. Aar het is niet alleen den noesten werker en den fijnen kunstenaar dien we hier betreuren, maar ook den grooten weldoener en den voorzichtigen leider der parochie. De overledene kende de zwakte der menschelijke krachten. Hij wist dat de dood komt als een dief in den nacht en niemand spaart en dat ook de sterkste eiken door den bliksem worden neergeveld.

Daarom stelde hij zijn hoop niet op wereldsche zaken, maar als een goede vader deelde hij ruimschoots van het zijne mede aan de behoeftigen en noodlijdenden der parochie.

Voorzichtig als hij was, droeg hij, door zijn onpartijdigheid er ook een groot deel toe bij om een kristelijken vrede onder zijne parochianen te bewaren te recht brengen we hem daarvoor hier onze oprechte hulde;

Het is dan ook met een groote droefheid dat wij hem hier een laatste vaarwel komen toesturen.

Maar toch troost ons de hoop dat de dierbare overledenen vrij van alle aardsche beslommingen, nu de eeuwige rust zal genieten, want de arbeider die hier op aarde zijn gansche leven aan het huis des Heeren heeft gearbeid, zal nu de verdiende rust genieten bij den Heer. Rust in vrede!

Van wege het Gemeentebestuur, door den heer Burgemeester Warnants:

EERWAARDE HEEREN, GEACHTE MEDEBURGERS

Als bugemeester van Herck-de-Stad, aanzie ik het als een droevige doch heilige plicht, op het graf van onzen diepbetreurden Heer Deken Lamotte, in naam van gansch de bevolking der gemeente, eene laatste en welverdiende hulde te brengen. Eene bevoegdere stem dan de mijne heeft U reeds de geestelijke loopbaan van den dierbaren afgestorvenen in zijn bijzonderheden doen kennen. Ik zal er dan niet op terugkomen.

Ik neem alleen 't woord om jegens den Heer Deken, die voor Herck een ware weldoener is geweest, een plicht van dankbaarheid en erkentelijkheid te vervullen. Sedert bijna drie en twintig jaren dat de Eerw. Heer Lamotte, eerst als Pastoor van Schakkebroek, en daarna als Deken van Herck-de-Stad, in de gemeente heeft doorgebracht, hebben wij hem leeren hoogschatten.

Zijn vreedzaam en zachtmoedig karakter, zijne verstandige bedaardheid, zijne groote kieschheid, zijn zuiver, zijn gezond en zeker oordeel zijn uitstekend verstand, haden hem weldra de algemeene genegenheid van al de inwoners van Herck-de-Stad doen winnen.

Men hoort dikwijls zeggen dat het niet mogelijk is iedereen en zijn vader te voldoen. Welnu ik durf U verklaren, en niemand zal mij tegenspreken dat onze brave Heer Deken er nochtans in gelukte dit spreekwoord te doen liegen.

Nooit hoorde men over hem klagen, nooit hoorde men over zijne handelwijze de minste kritiek uitoefenen. Iedereen zonder uitzondering, zoo klein als groot, zoo rijk als arm, had hem lief en beminde hem oprecht.

Al scheen hij soms wel een weinig onverschillig, toch wisten wij dat er een edel hart in zijne borst klopte, dat hem eene grenzeloozen goedheid inboezemde, zoodanig dat wij niet weten, dat hij gedurende zijne lange loopbaan, een enkel hard woord aan een enkel zijner parochianen toestuurde. En toch, als de omstandigheden het vergden, wist hij zijn gedacht standvastig er zonder iemand te kwetsen te den gelden en zijne zienswijze te doen zegepralen; Mijnheer Alphons Lamotte was ten andere een fijn geletterde, die ook kunst en wetenschap smaakte.

De groote tact die hij steeds aan den dag legde en waarmede hij zich in alle omstandigheden boven de menschelijke geschillen wist te houden, hadden hem over al zijne parochianen zulk een gezag verworven, dat zij zich allen als één man naar zijne stem, met den grootsten eerbied schikten.

Immers met zijne gekende en eenvoudige welsprekendheid vond hij altijd het juiste woord en alsoo in de moeilijkste omstandigheid bekwam hij de algemeene instemming. Men kan niet genoeg doen uitschijnen, hoeveel de handeling van dezen waren herder heeft bijgedragen aan de kristelijke verstandhouding tusschen zijn onderdanen.

Eerwaarde Heer Deken, gij hebt een waren zegen over de parochie getrokken en wij beseffen klaarblijkelijk het verlies dat wij ondergaan.

Wij koesterden de hoop u nog lange jaren aan ons hoofd te zien ijveren. Immers gij waart nog tamelijk jong en alhoewel gij deze laatste tijden met een echt voorgevoelen pessimistische Gedachten over uwe gezondheid te kennen gaaft, Wilden wij deze gebeurlijkheid niet inzien en namen wij onze verlangens voor de werkelijkheid. Eilaas, de Goddelijke Voorzienigheid heeft er anders over beschikt en Zij heeft geoordeeld dat Uwe taak hier op aarde voltrokken was: buigen wij het hoofd voor hare bevelen.

Hoe groot was dan ook de verslagenheid en de verbazing van de bevolking toen de heer Kapelaan aan den voet van het altaar, waar men U verwachtte, den zoo schielijken en zoo noodlottigen slag, die de gansche gemeente in den rouw dompelde, aankondigde. Menige onder de aanwezigen konden hunne tranen niet weerhouden en allen werden zeer diep getroffen . Ik wil niet beproeven dien treurigen indruk verder te beschrijven.

Maar Gij beminde Herder onzer zielen, Gij zijt heengegaan en Gij hebt Uwe Parochie, waar Gij zooveel vrede en zooveel goed hebt gesticht, verlaten en daarboven bij den Oppersten Rechter, Uwe welverdiende belooning in het Hemelsch Paradijs te genieten. Maar wij, Uwe schapen, wij blijven voorloopig hier; maar toch gevoelen wij met overtuiging dat Gij van daarboven nog steeds voordeelig over ons zult blijven waken.

Wij bedanken er U voor op voorhand en wij beloven U dat Uw eerbiedig aandenken in onze harten zal blijven voortleven.

Door den heer Witters, schoolhoofd:

EERWAARDE HEEREN, GEACHTE FAMILIE, MEDEBURGERS, KINDEREN

't Is mij heden een droeve plicht, in naam van het onderwijzend personeel, in naam van het kantonaal christen onderwijzersverbond, in naam der schoolkinderen, een laatste vaarwel toe te sturen aan onzen die betreurden Pastoor Deken, Onzen Eerwaarden Proost, onzen ijverigen zieleherder. Uw dienaar heeft de eer en het genoegen beleefd den dierbaren overledenen gekend te hebben van af zijn eerste optreden in deze gemeente. Wanneer zijn diep betreurde voorganger na onverpoosd zwoegen de parochie Schakkebroek stichtte, werd de benoeming van den E.H. Lamotte aldaar met vreugde vernomen. Immers de faam van zijn geleerdheid, van zijn zielenijver, van zijn werkzaamheid was Hem reeds voorgegaan op dit nieuw braakliggend veld, waar zooveel moest gewrocht en waar alles moest begonnen.

't Is daar in Schakkebroek, dat de betreurde oudpastoor door zijn uitgebreide kennissen, zijn overmoeibaren ijver en zijn weergalooze goedheid weldra de genegenheid, het vertrouwen, de liefde zijner parochianen wist te bemeesteren, zoodanig dat na acht jaren afwezigheid die liefde zijner parochianen wist te bemeesteren, zoodanig dat na acht jaren afwezigheid die liefde, die dankbaarheid blijven voortleven en zijn overwacht afsterven eene groote leemte zal laten in de harten dier Hem dierbaren. En niet zonder reden!

De pastoor van Schakkebroek was zijn parochie gansch toegenegen; hij beminde zijn parochianen die hem allen nauw aan 't harte lagen; hij kon zoo minzaam met hen omgaan en werd ook overal, bij arm en rijk, et eerbied en liefde ontvangen. Meermalen had ik de gelegenheid met den Eerw. Heer Deken een terugblik te werpen op ons beider verblijf in Schakkebroek, en ik mag aan die oud parochianen de verzekering geven dat gedurende het verblijf alhier, het hart van den Eerw. Heer Deken voortleefde in zijn oude parochie. Zijn gedachtenis zal ook aldaar in dankbaar aandenken blijven.

't Was dan ook geen wonder dat door zijn schitterende begaafdheden en Zijn onverpoosden zielenijver, de Eerw. Heer Deken hoog aangeschreven stond bij zijn hoogere geestelijke overheid en de zware taak welke hij op zich nam door zijne benoeming tot pastoor-deken waardig zou vervullen.

Hoe de Eerw. Heer Deken zijn al te verantwoordelijke taak op dit achtjarig tijdperk alhier volbracht heeft werd reeds door meer bevoegden aangetoond. Ik wil er slechts op wijzen dat Hij steeds voor de kinderen en wijze leermeester, een goede vader is geweest, die door zijn zachtaardigen omgang de liefde en de eerbied van de kleinsten wist af te dwingen.

Niettegenstaande de vermoeiende bezigheden van zijn kantonnaal ambt, besteedde Hij een ruim aandeel van zijne dagtaak aan het onderwijs der christelijke leer, onderwijs waaraan hij al het talent van een leeraar en de kundigheid van een opvoeder wist te paren. Ook blijven zijne herinnering in trouw aandenken bij al degenen welke het woord Gods uit zijn gewijden mond ontvingen.

Wat den Eerw. Heer Deken kenschetste was de gemoedelijkheid van zijn omgang met het onderwijzend personeel; het was hem steeds een groot genoegen te spreken over onderwijs en opvoeding en meermaals hadden wij de gelegenheid, bij zijn optreden in conferentiën en onderwijzersvergaderingen, de klaarheid zijner opvattingen en de juistheid zijner beoordeeling te bewonderen.

Zooals de Eerw. Heer Deken was in 't gemoed, zoo was hij ook in zijn omgang: zachtaardig in de vermaning, vredelievend in 't gezelschap, doch plichtbeseffend en godvreezend en steeds optimist in zijn opvattingen in weerwil van moeilijkheden en verkeerde beoordeeling. Op aanschappelijk gebied leende hij steeds een helpende hand: boerenbond, raiffeisenkas, volksbibliotheek, schoolsoep, St.-Vincentiusgenootschap, zijn al instellingen welke onder zijn zorgvol beleid leefde en bloeiden. Als Voorzitter van het Davidsfonds, wist hij deze volksche

en taalminnende instelling in het Kanton tot grooten bloei te brengen en zijne leerrijke voordrachten met gloed en sierlijkheid weergegeven, werden et gretigheid aanhoord op de zoo aangename en tevens zoo leerzame vergaderingen.

Eerwaar Heer Deken, uw onverwacht en plots verscheiden uit het midden uwer dierbare parochianen, heeft alhier een onherstelbaar verlies, een hartverscheurend wee veroorzaakt. Tranen van onbedwongen zielesmart betreuren Uw heengaan, Uw schielijk afscheid. Doch wat zeg ik! Was Uw afsterven zoo onverwacht! Over eenige dagen stuurde Gij uwe beste heilwensen aan al uw parochianen, en et al die rechtzinningheid aan Uw priesterlijk hart uitte Uw heilige mond een vaarwel tot het eeuwig leven! Heden acht dagen richttet Gi uw laatste vriendschappelijke raadgevingen en aanmoedigingen tot Uw Eerwaarde Ambtgenooten uit het Dekenaat. Ued. voelde het! Het waren Uw laatste woorden! Uwe taak was volbracht. En thans, Eerwaarde Heer Deken, geschaard rond Uw stoffelijk overschot, sturen wij U uit al de oprechtheid van ons treurend hardt, een dankbaar vaarwel toe tot in het heerlijk paradijs, waar Uw heilige ziel glorievol geniet van Uw ijvervol zwoegen hier op aard, en blijde neerziet op al uw parochianen welke thans, het hart ten hemel gericht. Uw milde voorspraak bij den Heer afsmeeken.

Eerwaarde Heer Deken! behoed uwe parochie! behoed de kleintjes die om U weenen, en dat de Heer de vruchten van Uw vroom apostolaat voortdurend over ons uitstorte. In naam van ons allen, dank! en tot weerziens in het hemelrijk.